

нощи обикаля край самодивското езеро. Едва кога изгрѣ пълна луна презъ една нощъ, и позлати се полето и езерото въ лунния свѣтликъ, процвили конь, чу се фучене, сѣкашъ летѣше голѣма птица.

Притаи се крали Марко и видѣ край езерото чудния конь. Отъ очитѣ му горѣха зелени пламъци, а кожата му лѣскаше като сребро.

Пропълзя тихо Марко и се хвърли да хване животното. То прѣхна, изфуча като вихрушка. Скочи крали Марко следъ него, съ една крачка се хвърли на срещния край на полето. Коньтъ се плѣзга изъ ржцетѣ му като димъ. Цвили, трепери, бѣга.

Падналъ Марко отъ умора и заспалъ, докато изгрѣла луната на другата нощъ. Тогава коньтъ пакъ се появилъ. Почнала отново гоненица. Срѣднощъ отдавна минала, кога Марко съ последни сили се хвърлилъ, уловилъ чудния конь и го възседналъ. Побѣснѣло тогава животното. Като вихъръ се понесло изъ полето, ритало, скачало. Искало да свали ездача. Видѣло, че нѣма да може и се хвърлило въ езерото. Марко не се уплашилъ. Прихваналъ се за гривата му и така преплавали езерото. Когато излѣзли на суша, коньтъ едва дишалъ отъ умора и за чудо заговорилъ съ човѣшки гласъ на Марко: —

— Ехъ, умори ме, юначе. Я ми кажи, кой си ти, отъ кжде си, да ти служба искамъ. Азъ съмъ юнакъ, ами ти по-голѣмъ излѣзе.

Кивналъ глава Марко, станало му драго. Потупалъ коня.

— Ахъ, ти мое мило конче! Не си ли чувало за Марко лудетина, синъ на Вълкашина?

Прѣхналъ коньтъ, затрепералъ отъ радость, протегналъ глава и цѣлуналъ ржка на ездача си:

— Досега на баща ти служихъ, Крали Марко,